

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupeného JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti žalovanému: **Statutární město Brno**, Městská část Brno - střed, se sídlem Dominikánská 2, Brno, zastoupeného JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou, se sídlem Rybníček 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2006, č. j. VVP: 024902 D, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2007, č. j. 57 Ca 41/2007 - 5,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Milanu Bedrošovi, **se přiznává** odměna ve výši 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Brně blíže označené v záhlaví tohoto usnesení, jímž byla stěžovatelova žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), pro nesplnění podmínek řízení.

Stěžovatel se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí vydaného Úřadem Městské části Brno - střed, přestupkového oddělení, ze dne 31. 1. 2006, č. j. VVP 024902 D,

jímž správní orgán vyzval stěžovatele k zaplacení daňového nedoplatku (pokuty ve výši 1000 Kč a nákladů řízení ve výši 500 Kč) s tím, že pravomocným vykonatelným rozhodnutím Komise k projednávání přestupků Městské části Brno - střed ze dne 17. 5. 2002, č. j. VVP 024902 D, byla stěžovateli stanovena dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990, o přestupcích, pokuta ve výši 1000 Kč (§ 79 odst. 1 zákona o přestupcích), a dále byla stěžovateli tímto rozhodnutím uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 500 Kč, celkem tedy 1500 Kč. Stěžovatel byl poučen, že proti výzvě k uhrazení těchto částek může podat písemně nebo ústně do protokolu, ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy, odvolání. Rovněž byl poučen o tom, že správce daně může přezkoumat pouze jednotlivé úkony a opatření, nikoliv rozhodnutí, které tvoří podklad pro výkon rozhodnutí, takže odvolání směřující proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků nelze akceptovat jako odvolání proti výzvě k zaplacení nedoplatku.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu. Dne 4. 5. 2006 se stěžovatel dostavil k jednání krajského soudu a do protokolu uvedl, že se přestupku proti občanskému soužití proti M. O. nedopustil, proto navrhuje, aby soud obě rozhodnutí správních orgánů - č. j. VVP 993/2002 ze dne 3. 7. 2002 a č.j. VVP 04902 D ze dne 31. 1. 2006 - zrušil. Krajský soud rozhodnutím blíže uvedeným v záhlaví tohoto usnesení stěžovatelovu žalobu pro nesplnění podmínek řízení odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (§ 5 s. ř. s.). Stěžovatel se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, přičemž se jednalo o rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, a nebylo prokázáno, že by stěžovatel ve věci podal odvolání, tedy že by rozhodoval správní orgán druhého stupně, jedná se dle názoru soudu o nedostatek podmínek řízení, který je neodstranitelný.

Stěžovatel napadl uvedené rozhodnutí krajského soudu kasační stížností a zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. V kasační stížnosti namítá, že žalovaný nemá právo vydobývat neprávem uloženou pokutu, protože proti rozhodnutí žalovaného, který takto rozhodl v roce 2002, podal odvolání, o němž nebylo ještě rozhodnuto. Trvá na tom, že výzva k zaplacení je neoprávněná, jelikož se stěžovatel žádného přestupku nedopustil a nemůže po něm být proto spravedlivě požadováno, aby zaplatil pokutu ve výši 1000 Kč a náklady řízení ve výši 500 Kč. Stěžovatel je toho názoru, že není možné, aby sám nesl nepříznivé následky zbabělého chování svého souseda, který na něj opakovaně plival, a byl tak postihován za protiprávní jednání někoho jiného. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se jedná o zcela nedůvodné podání, a jakékoli další vyjádření k obsahu podané kasační stížnosti proto považuje za nadbytečné.

Kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení a je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud předesílá, že za procesní situace, kdy stěžovatel napadá kasační stížností rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu

(žaloby), omezuje se přezkum prováděný zdejším soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 e) s. ř. s. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odmítnutí žaloby soudem bylo nezákonné, tedy že kasační důvod byl naplněn, musel by napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a otevřít tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, dostupný na www.nssoud.cz), podle nějž, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

Podle § 88 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, správní orgán příslušný k výkonu rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek a o náhradě nákladů řízení postupuje při výkonu tohoto rozhodnutí podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Podle § 73 odst. 1 posledně citovaného zákona, nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek, včetně nedoplatku na pokutách, uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přistoupí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě 15 dnů. Tato ustanovení platí v plném rozsahu i pro vymáhání pokuty a nákladů řízení uložených v souvislosti s pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku. Krajský soud odmítl projednat žalobu do výzvy o zaplacení pokuty před nařízením jejího vymáhání, protože se jednalo o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v čemž soud spatřoval neodstranitelný nedostatek podmínek pro soudní řízení. Zdůvodnil to aplikací § 5 s. ř. s., podle něhož lze se domáhat ochrany proti správním rozhodnutím až po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. S výrokem soudu o odmítnutí žaloby Nejvyšší správní soud souhlasí. Krajský soud však měl též zkoumat splnění procesních podmínek pro projednání žaloby z hlediska § 65 a násl. s. ř. s., tj. zda posuzované rozhodnutí správního orgánu může být předmětem soudního přezkumu. Důvod odmítnutí žaloby pro vyluku ze soudního přezkumu kvůli tomu, že žalobou napadený úkon správního orgánu není „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., vylučuje současnou existenci důvodu odmítnutí žaloby z důvodu absence jiných podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Výzvou Úřad městské části města Brna toliko vyzývá stěžovatele ke splnění povinnosti zaplatit pokutu za přestupek, o němž rozhodla Komise k projednávání přestupků Městské části Brno - střed dne 17. 5. 2002, jak bylo shora uvedeno. Protože stěžovatel dosud tuto povinnost nesplnil, byl v souladu s § 88 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a v návaznosti na § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. vyzván ve stanovené lhůtě k zaplacení této částky. Výzva je tedy pouze prvním úkonem před výkonem rozhodnutí, tedy úkonem, jímž se upravuje vedení řízení. Není tedy rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než připomenout, že se k této otázce v rámci své ustálené judikatury již vyjádřil a shora

uvedené závěry jsou s touto judikaturou plně v souladu (srov. rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 28/2003, sp. zn. 1 Afs 149/2005, sp. zn. 1 Afs 150/2005). Tyto závěry lze pak plně vztáhnout na projednávaný případ. Odvoláním proti výzvě dle § 73 odst. 1 daňového řádu již nemůže dlužník s úspěchem napadat rozhodnutí, které je exekučním titulem.

Jelikož se krajský soud v kasační stížnosti napadeném usnesení nedopustil zásadního pochybení, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 41/2007 - 10 ze dne 2. 10. 2007 ustanoven zástupce, advokát JUDr. Milan Bedroš. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 4200 Kč, za dva úkony právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a v převzetí zastoupení včetně první porady s klientem podle § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 4800 Kč. Nahlédnutí do spisu a jeho prostudování není právním úkonem uvedeným ve výčtu § 11 advokátního tarifu, přičemž tento úkon je považován za samostatný úkon právní služby pouze v trestním řízení, a proto Nejvyšší správní soud tento požadavek právního zástupce neuznal a odměnu za nahlédnutí a prostudování spisu nepřiznal. Jelikož je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 912 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu

